

ved en ændring af reglerne om nedslag i skatteansættelsen for folkepensionister m. fl. (dengang ligningslovens § 5, nu en særlig lov).

Efter to års forløb havde udviklingen medført, at det ansås for rigtigst at give alle skatteydere over folkepensionsalderen forsørgerstilling. I ligningsloven for 1960-61 blev der derfor indsat en bestemmelse, som i princippet svarede til, hvad der er omtalt i afsnit A under hovedgruppe 4.

Forarbejderne og folketingsforhandlingerne om denne lovændring er ret sparsomme. Baggrunden for ændringen må antagelig søges i, at man, efterhånden som folke-

pensionen blev udbygget, ønskede nedslagsreglerne afviklet. For at undgå, at dette skulle føre til, at enlige fik skattestigninger, der var for store i forhold til forøgelsen i deres folkepension, skulle alle ældre, invalidepensionister m. fl. fremtidig beskattes som forsørgere. Det har muligvis også spillet ind, at disse ældre skatteydere meget ofte har vænnet sig til at have deres eget hjem, således at en „husstandsbetragtning“ kunne tale noget for at give dem forsørgerstilling.

Det skal til slut bemærkes, at den af statsministeren nedsatte kvindekommision for tiden arbejder med en større undersøgelse af forsørgerbegrebet.

Supplerende notat af 25. april 1966.

I forbindelse med skattedepartementets notat af 18. april 1966 er der ønsket oplysninger om tilfælde, hvor reglerne om *det skattemæssige forsørgerbegreb* måtte have givet anledning til kritik.

Spørgsmålet har været drøftet underhånden med statens ligningsdirektorat samt med et par lokale skattemyndigheder. Efter gennemførelsen af de reformer, der er omtalt i notatet af 18. april 1966, er det almindelige indtryk dette, at spørgsmålene omkring forsørgerbegrebet stort set har fundet et roligt leje i praksis. Det er ikke særlig almindeligt, at skatteyderne besværer sig over afgørelser vedrørende forsørgerstilling. I de forholdsvise få tilfælde, hvor det sker, er det meget ofte muligt at forklare de pågældende begrundelsen for de gældende regler.

De forholdsvise få tilfælde, hvor reglerne undertiden kan give anledning til en vis reaktion fra skatteyderne, vedrører stort set kun to områder:

1. Skatteydere med *børn over 18 år*, der er under uddannelse.

Hvis barnets fader eller moder ikke opfylder de almindelige betingelser for at få forsørgerstilling — det gør de f. eks., hvis de er gift og sambeskattes — beror det på bestemmelsen i ligningslovens § 25, stk. 4, om de alligevel kan opnå forsørgerstilling. Det er især enlige mødre med børn under uddannelse, det her drejer sig om, altså enker, fraskilte og fraseparerede mødre samt mødre til børn uden for ægteskab,

Ifølge den nævnte bestemmelse kan der *efter ansøgning* indrømmes forsørgerstilling, når skatteyderen har børn, der er fyldt 18 år, og som er under uddannelse. Det er dog en betingelse, at barnet i *overvejende grad* *forsørges* af skatteyderen.

Afgørelserne i disse sager er henlagt til amtsskatterådene (i København og på Frederiksberg dog skattedirektoratet), men kan indbringes for ligningsrådet. Det er altså ligningsrådet, der har den endelige indflydelse på dette område.

Som almindelig retningslinje har ligningsrådet fastsat, at det må kræves, at barnets egen indtægt er under halvdelen af, hvad der må anses for at medgå til barnets nødvendige underhold samt eventuelle omkostninger ved dets uddannelse. Selve det „nødvendige underhold“ var oprindeligt fastlagt til 3.600 kr. årlig, men er senere forhøjet to gange, først til 4.400 kr. og senere — med virkning fra og med skatteåret 1966-67 — til 4.800 kr. årlig.

Hvor uddannelsen ikke er forbundet med særlige omkostninger, medfører det anførte, at der ikke kan indrømmes forsørgerstilling, hvis den unge selv har indtægter på over 2.400 kr. Da *lærlingeuddannelse* i reglen ikke medfører særlige omkostninger, og da lærlingelønnen for lærlinge over 18 år i de fleste fag er over 2.400 kr., kan der i reglen ikke indrømmes forsørgerstilling, når der er tale om sådan uddannelse.

Ved *andre uddannelser*, der er forbundet med særlige omkostninger, kan den unge